

นิมิตพระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรื่องราว (พระเจ้าอมลัน)

นิมิตโดย นายไพศาล แสนไชย เมื่อวันเข้าพรรษาที่ 12 กรกฎาคม 2538 เริ่มบันทึกวันที่ 1 สิงหาคม 2538

วันนี้เป็นวันฤกษ์งามยามดี ที่ตัวของข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย จะได้ เปิดเผยถึงนิมิตความฝันที่ข้าพเจ้าได้นิมิตมาเกี่ยวกับพระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรื่องราว หรือที่ชาวบ้านเรียกโดยทั่วไปว่า “พระเจ้าอมลัน” ซึ่งในปัจจุบันประดิษฐานอยู่ที่ วัดร้างบ้านท่าศาลา ต.สบแม่ข่า อ.หางดง จ.เชียงใหม่ นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันเข้าพรรษา ปี 2538 ตรงกับวันที่ 12 กรกฎาคม ในวันนั้นได้มี นายสุกิจ - นางสาวพร ทฤษฎีรักษ์ ได้มาช่วยจดบันทึกเพื่อเป็นที่ศึกษา หรือเป็นแนวค้นคว้าเกี่ยวกับการเวียนว่ายตายเกิด ของมนุษย์ในโลกของเราว่าเป็นอย่างไร

เกี่ยวกับพระเจ้าอมลันคือ คือนี่หลังจากที่ ผมได้เสร็จจากภาระงาน ประจำวันแล้วก็ได้เข้านอนเวลา 2 ทุ่ม 15 นาที (20.15 น.) รู้สึกง่วงนอนเป็นการ ง่วงนอนที่เร็วกว่าปกติตัวผมทราบดีว่าเป็นสัญญาณเตือนว่า จะต้องเข้านอนเพื่อจะ ไปรับรู้เรื่องราวต่างๆของคนในโลกมนุษย์และโลกวิญญาณ

เมื่อผมได้เข้านอนและหลับไปตามปกติหลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไร ไม่ทราบก็ได้มีท่านครูบาคันธา คันธารุ และท่านพญาพิงคราชได้พาผมไปซึ่งเป็น ประกटวิสัย ที่ท่านได้พาผมไปใน เวลาที่ผมหลับสนิทตลอดเกือบ 15 ปี ที่ผ่านมา ในครั้งนี้ก็เช่นเดียวกันท่านได้พาผม ไปในลักษณะขึ้นไปโดยสภาพไร้น้ำหนัก และไร้จุดหมายปลายทางได้อย่างรวดเร็ว ท่านทั้งสองได้พาไปไกลพอสมควร จึงได้พาลงสู่สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้น เป็นลานกว้างคล้ายสนามฟุตบอล ท่านทั้งสองได้พาลงสนามนั้น แล้วพาเดินตรงไปข้างหน้าจนพ้นขอบสนามนั้น ผมจึงสังเกตเห็นว่าที่แห่งนั้นเป็นหัวถนนขนาดกว้างประมาณ 7 วายาวสุดลูกหูลูกตา และที่แห่งนั้นทั้งสองฟากทางจะมีข้างคล้ายทรงจตุรมุข ขนาดใหญ่ตั้งเรียงราย เป็นระเบียบเรียบร้อย ห่างกันประมาณ 5 วาต่อหลัง

ท่านทั้งสองได้พาเดิน ผ่านบ้านเมืองเหล่านั้น หลายต่อหลายหลังจนได้มา หยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว เป็นผู้ชายอายุประมาณ 60 ปีกว่า ลุงคนนั้นเมื่อเห็นคณะของผมไปถึงก็ได้ยกมือไหว้ท่านครูบาคันธา คันธารุ และท่านพญาพิงคราชแล้วได้หันมาทางผม เพื่อที่จะได้ยกมือไหว้ผม แต่ผมได้ยกมือ ไหว้ก่อนเพราะท่านอาวุโสกว่าผม

เมื่อยกมือไหว้เสร็จแล้ว ลุงคนนั้นก็ได้พูดว่า ไหว้สาท่านครูบา และ พญาพิงคราช และนายไพศาล แสนไชย ตัวข้ามีความปิติยินดีใจที่ท่านครูบา และพญาพิงคราชพานายไพศาล แสนไชย มาในครั้งนี้เพื่อให้โอกาสตัวข้าฯ ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธรูปเจ้า “พระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรื่องราว” ซึ่งในโลกมนุษย์เรียกกันในปัจจุบันนี้ว่า “พระเจ้าอมลัน” บางคนก็ว่า “พระเจ้าคาบลัน” บางคนก็ว่า “พระเจ้าลอลัน” ตามคำพื้นเมืองพูดแล้ว ก็หัวเราะแต่ก่อนที่ตัวข้าฯ จะเล่าเรื่องเหล่านี้ตัวข้าฯ จะบอกชื่อข้าก่อนมาถึงตอนนี้ ท่านครูบา และพญาพิงคราชก็บอกว่า “มีอะไรก็ว่ามาได้เลย”

ลุงคนนั้นได้พูดว่า “ตัวข้าฯ นี้อยู่ในโลกมนุษย์มีชื่อว่า เสนาเมืองคำ เป็นเสนาหรือทหาร ในสมัยพระเมืองแก้ว (ครองเมือง) เชียงใหม่ ซึ่งในโลกมนุษย์ สมัยนั้นรู้จักเจ้าเมืองพระองค์นี้ดี ตัวข้าฯ ได้สืบบุญจาก

โลกมนุษย์ เมื่อเดือนยี่ ออก 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2072 ด้วยบุญกุศลที่ได้สร้างไว้ก็ส่งผลให้มาเกิดในวิมานที่ข้าฯ อยู่ใน
ปัจจุบันนี้

เกี่ยวกับพระพุทธรูปเจ้าองค์นี้ตัวข้าฯ อยากบอกเล่ามานานแล้วแต่หาโอกาส บอกให้คนที่ตายแล้วฟื้น
มาไม่ได้ ก็นับว่าเป็นเนื่อนาบุญของข้าโดยแท้ ที่มนุษย์ และเทวดาได้คลจิตตลใจให้นายไพศาล แสนไชย ไป
หยาดน้ำที่พระพุทธรูปเจ้า ประดิษฐานอยู่นั้น ก็นับว่าเป็นอานิสงส์มาค้าชูของข้าฯ เสนาเมืองคำเป็นอย่างมาก
และอีกไม่นานตัวข้าฯ ก็จะได้ไปเกิดในโลกมนุษย์อีก

พระพุทธรูปหามิ่งเมืองเรืองราช เกิดขึ้นมาเพราะว่าพระเจ้าเมืองเชียงใหม่ ในสมัยนั้นได้พาเหล่าเสนา
อำมาตย์และนางสนมทั้งหลาย จำนวน 156 คน เดินทางไปกราบไหว้พระธาตุเจ้าจอมทอง โดยใช้ขบวนม้า
หรือบางครั้งใช้ขบวนช้าง เป็นพาหนะในการเดินทางทั้งขาไปและขากลับ โดยในแต่ละครั้งพระเจ้าเมืองแวงมา
พักบริเวณนี้ ซึ่งเป็นป่าหญ้าป่าคาเป็นสถานที่ร่มเย็นมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นมากมายจึง ได้พากันมาใช้เป็นที่หยุดพัก
ทานข้าวปลาอาหารและอาศัยค้างคืนอยู่เป็นประจำจนไปๆ มาๆ เป็นหนที่ 10 และในคืนหนึ่ง พระเจ้าเมืองแก้ว
ได้หลับและฝันไปว่าท่านได้เห็น ดวงจันทร์ลอยมาต่ำหาท่านแล้วท่านก็อำปากกินดวงจันทร์นั้นจนหมด จึงได้
เรียก บุโรหิต (หมอดู) ประจำตัวท่านซึ่งมีชื่อว่า “ปู่หนานมหาวโน” เพื่อเล่าความฝันนั้น ให้ฟัง ฝ่ายบุโรหิตเมื่อ
ได้ฟังแล้วก็พูดขึ้นว่า ท่านจะได้รู้ในศีลในธรรม (เป็นผู้แตกฉาน ในธรรม) ท่านได้อาศัยหลบนอน ณ. สถานที่
แห่งนั้น ดังนั้นสถานที่แห่งนั้น จึงสมควร ที่จะสร้างเป็นวัด เพื่อมวลมนุษย์จะได้มาทำบุญทำทานปฏิบัติศีล
ภาวนาเสริมสร้างบารมี

ครั้นเมื่อพระเจ้าเมืองแก้ว ทราบความดังนั้น ท่านจึงได้เรียกเหล่าเสนาอำมาตย์ ที่ได้มาพักอาศัยอยู่
ด้วยกัน เพื่อบอกกล่าวถึงการสร้างวัดให้ทราบ บรรดาเหล่าเสนา อำมาตย์ เมื่อทราบข่าวแล้วก็มีมติยินดี
อย่างยิ่ง และร่วมอนุโมทนาโดยพร้อมใจกัน พระเจ้าเมืองแก้วจึงเดินทางกลับเข้าเมืองและได้กำหนดการสร้าง
วัดวาอารามแห่งนี้ ขึ้น โดยมีเหล่าเสนาอำมาตย์ที่เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างทั้งหมด 23 คนดังนี้

1. เสนาตั้น
2. เสนาวัง
3. เสนาแก้วนคร
4. เสนามืด
5. เสนาอื่น
6. เสนาปวง
7. เสนาแก้ว
8. เสนาดวง
9. เสนามี
10. เสนาคำยอด
11. เสนาคำภิ
12. เสนาผัด
13. เสนาใจ

14. เสนาสิ่งหีใจ
15. เสนาสุขใจ
16. เสนาราช
17. เสนานุ่ม
18. เสนาบัตติ
19. เสนาพรหม
20. เสนาคำทา
21. เสนาสุด้า
22. เสนาเมียง
23. เสนาอุป

นอกจากเหล่าเสนาอำมาตย์แล้วก็มีชาวบ้านผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้มาร่วมสร้างที่สำคัญอีกจำนวน 5 คนดังนี้

1. น้อยเป็ง
2. น้อยแยง
3. น้อยสุข
4. น้อยเสาร์
5. น้อยหวัน

ชาวบ้านทั้ง 5 คนนี้ เป็นคนบ้านแสนถวายเป็นปัจจุบัน คือ บ้านถวายเป็นอยู่ อ.หางดง จ. เชียงใหม่

วันที่เริ่มลงมือก่อสร้าง ตรงกับวันเดือน 8 เป็ง พ.ศ. 2070 โดยมีปุโรหิต คนเก่าคือ ปู่หนานมหาวโน เป็นคนหาฤกษ์ให้ตอนสร้างวัด ได้แบ่งช่างออกเป็น 4 หมู่คือ

1. หมู่แผ้วถางป่าอาณาเขตออกไปทั้ง 4 ทิศ โดยเอาพระพุทธรูปไว้ศูนย์กลาง ห่างจากพระพุทธรูปไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ออกไปทิศละ 156 วาเป็น 4 มุมเท่า ๆ กัน

2. หมู่ปั้นก้อนดินก็
3. หมู่หาน้ำอ้อย
4. หมู่หาอิฐทาง (ขาด)

นับตั้งแต่เริ่มก่อสร้างกันขึ้นมาทุกคนพร้อมใจกันมีความเต็มอกเต็มใจที่จะ สร้างโดยไม่มีการโต้แย้ง ถกเถียงกันยึดถือเอาศีลธรรมเป็นที่ตั้ง ระหว่างการก่อสร้าง ก็พูดแต่สิ่งที่เป็นมงคล ตอนที่ในองค์พระพุทธรูปก็ได้ช่วยกันหมด ช่วยกันดูว่า ส่วนไหนที่ไม่ตั้งงาก็ได้ท้วงติงให้ตั้งงาเพื่อให้สมดังที่กล่าวอ้าง ส่วนหมู่ที่ปั้นดิน ก็ปั้นกันได้ 6 หมื่นกว่าก้อนก็ได้กันเขต กันแดน เป็นแนวของวัดตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น

ครั้นเมื่อสร้างพระพุทธรูปเสร็จก็ได้เอาแก้วแหวนเงินทองของมีค่า บรรจุในองค์พระไปมากมาย แต่ไม่ทันได้บรรจุพระธาตุไว้ เมื่อสร้างวัดเสร็จซึ่ง ก็เหมือนกับวัดทั่วไปในสมัยนั้นมีบ่อน้ำวิหาร ศาลาครบถ้วน ระยะเวลาการสร้าง ได้ 2 ปีไขว่ (2 ปีครบ) ตรงกับเดือน 8 เป็ง พ.ศ. 2072 จึงได้มีการจัดบอยหลวงขึ้นได้ปัก

ชื่อน้อยตุงชัย (ปักตุง) แท้แทนและได้นิมนต์พระมหาเถรเจ้าผู้รู้ธรรม พระสุปฏิปันโน อยู่ในศีลในธรรม (ไม่ใช่พระทางโลก) จำนวน 9 รูป ดังนี้

1. มหาเถรเจ้าอริยวังโส วัดขุนเส
2. มหาเถรเจ้าอุโปโร วัดแสนถวาย
3. มหาเถรเจ้าชัตติโย วัดยอດต้อง (ปัจจุบันคือ วัดท้าวบุญเรือง)
4. มหาเถรเจ้าธรรมปัญญาวัดบ้านดงโต้งตัม
5. มหาเถรเจ้าจันทรังษี วัดสันกำแพงงาน (ปัจจุบันคือ วัดกำแพงงาม)
6. มหาเถรเจ้าปารมี วัดขันแก้ว
7. มหาเถรเจ้าพุทธิวังโส วัดสันผักหวาน
8. มหาเถรเจ้าอินทจักรโก วัดป่าแดงหลวงใกล้เมืองเชียงใหม่เป็นอาจารย์ ผู้อบรมพระเจ้าเมืองแก้ว

ในวันที่ปอยหลวงนั้น ต่างคนต่างก็ตั้งอกตั้งใจทำบุญ ทำทาน พร้อมทั้งกาย วาจา ใจกันและมีงานก็ได้หยาดน้ำอริชฐานด้วยกันทุกคน บ้างก็ขอให้เกิดมาเป็นคน มีรูปงาม เพราะเป็นคนไม่ครบอาการ 32 ประการ บ้างก็ขอให้เกิดมาเป็นผู้หญิง เพราะ เป็นผู้หญิงไม่ต้องทำงานหนัก บ้างก็ขอให้เกิดมาเป็นผู้ชาย เพราะเป็นผู้ชาย จะไปมาไหนก็ได้ไม่ต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน

ฝ่ายมหาเถรเจ้าก็อนุโมทนาให้สมความมุ่งมาดปรารถนากันทุกคน และได้ หยาดน้ำหมายตนาน ขอให้ เทวบุตร เทวดา คุณพระเจ้า คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ ขอให้สมดังความมุ่งมาดปรารถนาช่วยคำจุนพวกเขาทุกคนด้วยเทอญ

ทุกคนที่มาทำบุญกันนั้นต่างลืมนั้นลืม ปรารถนานิพพาน เป็นที่พึงรวมทั้งตัวข้าด้วย (คือเสนาเมืองคำซึ่งเป็นทหารที่มาร่วมก่อสร้าง) ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงได้เวียนว่าย ตายเกิดเป็นมนุษย์กันมาตลอดนับแต่ชาตินั้นเป็นต้นมาตามแรงบุญแรงกรรม ของ แต่ละคนทำให้ทุกคนไปเกิดตามความปรารถนาของตนเป็นส่วนมากแล้ว โดยแต่ละคนเกิดมาในชาตินี้ได้ชื่อในโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้ว่า ดังนี้

บรรดาเหล่าเสนาอำมาตย์ 23 คนที่เป็นกำลังสำคัญ

1. เสนาตีน ปัจจุบันชื่อนายนิคม คำตบ อยู่บ้านเลขที่ 107 บ้านหารแก้ว ต. หารแก้ว อ.หางดง จ. เชียงใหม่
2. เสนาวัง ปัจจุบันชื่อนายชาติรี สุวรรณภา อยู่บ้านเลขที่ 17 ม.6 ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน
3. เสนาแก้วนคร ปัจจุบันชื่อนายนพพร ยานะโก อยู่บ้านเลขที่ 18 ม. 5 ต.บ้านกลาง อ. เมือง จ. ลำพูน
4. เสนามีต ปัจจุบันชื่อนายวิทยา อุปันท์ อยู่บ้านเลขที่ 238/1 ม.3 หนองตอง อ. หางดง จ.เชียงใหม่
5. เสนาอื่น ปัจจุบันชื่อนายอรรณพ บุญวิจิตร อยู่บ้านเลขที่ 15 ม. 4 หนองตอง อ. หางดง จ.เชียงใหม่
6. เสนาปวง ปัจจุบันชื่อนายนิวัติ วงศ์สัน อยู่บ้านเลขที่ 68 ม. 1 ต.ตะเคียนปม อ.ทุ่งหัวช้าง จ.ลำพูน
7. เสนาแก้ว ปัจจุบันชื่อนายสุภาพ แก้วพนัส อยู่บ้านเลขที่ 147 ม. 1 ต. ทุ่งข้าวปวง อ.เชียงดาว จ. เชียงใหม่
8. เสนาดวง ปัจจุบันชื่อนายมานพ แสนปวน อยู่บ้านเลขที่ 98/1 ม. 7 ต. ริมปิง อ. เมือง จ.ลำพูน

9. เสนามี ปัจจุบันชื่อนายเทอดศักดิ์ หวนดี อยู่บ้านเลขที่ 85 ม. 3 ต. หนองแฝก อ.สารภี จ. เชียงใหม่
10. เสนาค่ายอด ปัจจุบันชื่อท่านพระสมชาย จันทปัญญาผู้ซึ่งได้มาจำพรรษา ที่นี้แล้ว (อันดับ 6 ถึง 10 ได้พบปะคุ้นเคยกันดีแล้ว)

11. เสนาคำภี ปัจจุบันชื่อนายไพโรจน์ เตชะพรพจน์
12. เสนาผัด ปัจจุบันชื่อนางเอื้ออำพร เตชะพรพจน์
13. เสนาใจ ปัจจุบันชื่อนายอำพล ทะนันชัย
14. เสนาสิงหีใจ ปัจจุบันชื่อนายมานพ นพดลทิยากุล
15. เสนาสุขใจ ปัจจุบันชื่อนางสะอางค์ กรุณานนท์
16. เสนาราช ปัจจุบันชื่อนายนรินทร์ กรุณานนท์
17. เสนานุ่ม ปัจจุบันชื่อนางสุกิจจา กรุณานนท์
18. เสนาบัตี ปัจจุบันชื่อนางจันทรา กรุณานนท์ (ทั้งหมดนี้ถ้าอยากรู้จักให้ไป ถาถามนายสุกิจจา กรุณานนท์ เาเอง)

19. เสนาพรหม ปัจจุบันนายรัตนา วัชรปรีชา
20. เสนาคำทา ปัจจุบันชื่อนายมานะ พันธศาสตร์
21. เสนาสุดำ ปัจจุบันชื่อนายจรูญ พัวสมบัติศักดิ์
22. เสนาเมื่อยง ปัจจุบันชื่อ สายใจ ปัญณนนท์
23. เสนาอุป ปัจจุบันชื่อ นางพวงเพชร ปิ่นขยัน
(อันดับ 19 ถึง 23 จะพบปะ รู้จักกันเมื่อเรื่องนี้เผยแพร่ออกไป)

ส่วนชาวบ้านที่ร่วมสร้างที่สำคัญ 5 คนดังนี้

1. น้อยเป็ง ปัจจุบันชื่อนายบวร ชุตินา จะรู้จักกันเมื่อเรื่องนี้เผยแพร่ออกไป
2. น้อยแยง ปัจจุบันชื่อนายสุรินทร์ บัวบาน สมัยก่อนเป็นคนเก็บเบี้ย เก็บหอย(มักคทาหวัดหรือไวยาว์ทจักร) ปัจจุบันมีบุญส่งให้ไปอยู่ที่สำนักตรวจเงิน แผ่นดิน)
3. น้อยสุข ปัจจุบันชื่อนายวีรจิต ชัยประดิษฐ์ อยู่บ้านเลขที่ 90 หมู่ 1 ต.เวียงใหม่ อ.แม่สะเรียง จ. เชียงใหม่

4. น้อยเสาร์ ปัจจุบันชื่อธวัชชัย อินทร์แดง อยู่บ้านเลขที่ 44 ม.9 ต.ทุ่งต้อม อ.สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
5. น้อยหวัน ปัจจุบันชื่อนายพิเชษฐ์ อุดเจริญ อยู่บ้านเลขที่ 162 ม.5 ต.สารภี จ. เชียงใหม่

ส่วนพระมหาเถรเจ้า 9 รูปนั้น ปัจจุบันได้ชื่อดังนี้

1. มหาเถรเจ้าอริยวังโส เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าเมืองอยู่วัดจอมแจ้ง อ.แม่สรวย จ. เชียงราย
2. มหาเถรเจ้าอุปโร เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุสังข์ อยู่วัดสะพุงพัฒนาราม อ. เมือง จ. เลย
3. มหาเถรเจ้าชัตติโย เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุสิงห์คำ อยู่วัดทุ่งล้อม อ. สะเมิง จ. เชียงใหม่
4. มหาเถรเจ้าธรรมปัญญา เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าสมบุรณ์ อยู่วัด ภัทราราม อ. เมือง จ. เลย
5. มหาเถรเจ้าจันทรังษี เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าจันทร์ อยู่วัดทุ่งสว่าง ชัยภูมิ อ. เมือง จ. ยโสธร
6. มหาเถรเจ้าปารมี เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าบุญเลิศ อยู่วัดศิริมงคลาราม อ. ค้อวัง จ. ยโสธร

7. มหาเถรเจ้าพุทธิวงโส เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าวิวัฒน์ อยู่วัดป่าโมกษ์ อ.ป่าโมกษ์ จ.อ่างทอง
8. มหาเถรเจ้าอภิวันโน เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าบุญทา อยู่วัดอินทาราม อ.เสิงดาว จ.เชียงใหม่
9. มหาเถรเจ้าอินทจักโก เกิดมาชาตินี้ชื่อท่านสาธุเจ้าหยุด อยู่วัดเจ้าเจ็ดใน อ.เสนา จ.อยุธยา

ได้สมโภชเมื่อเดือน 8 เป้งปี พ.ศ. 2072 และได้ตั้งชื่อวัดโดยพระเจ้าเมืองแก้ว และศรัทธาชาวบ้าน พร้อมคณะสงฆ์ โดยให้ชื่อว่า “วัดจันทมณโฑธาราม” เรียกชื่อ สั้น ๆ ว่า “วัดจันท” โดยอาศัยนิมิตว่ามี พระจันทร์ลอยต่ำลงมาต่อมาวัดนี้ ที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาตามลำดับและเสื่อมโทรมลงไปตามยุคสมัย ประมาณเมื่อหนึ่ง ร้อยปีเทียบเท่าอายุคนเรา ก็มีคนไม่มีศีลธรรมเข้าไปในวัดและมีความคิดไม่ดี ได้ไปขุดเจาะที่ องค์พระพุทธรูป ซึ่งมีชื่อว่า ดังนี้

1. นายนวล
2. นายเป้ง
3. นายแก้ว
4. นายใจ
5. นายมานพ
6. นายสิทธิศักดิ์

ซึ่งหมู่คนทั้งหมดนี้ได้เกิดมาในชาตินี้แล้วและได้รับวิบากกรรมไปต่าง ๆ กันหากผู้ใดสนใจอยากรู้ก็ให้ มาถามตัวข้าพเจ้าเป็นการส่วนตัว

นอกจากนั้นลุงเมืองคำก็ได้บอกว่าเมื่อ นายไพศาล ได้พบปะบุคคลเหล่านี้ แล้วโดยเฉพาะผู้ที่ เป็น คฤหัสถ์ (ชาวบ้านที่ได้มาร่วมสร้าง) ก็ให้ช่วยกันตกแต่งเตือนอย่าได้ละทวนศีลภาวนาพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ให้ยึดมั่นในทางธรรมตลอดไป

พวกที่กล่าวนามมานี้ หากยึดมั่นในพระรัตนตรัยผลบุญจะส่งผลให้เกิดมา เป็นมนุษย์ในชาติหน้าอีก ซึ่งมีชื่อ ดังนี้

ซึ่งเรื่องนี้หากใครมีความสนใจอยากทราบก็ให้มาถามกับข้าพเจ้า นาย ไพศาลเองโดยตรงจะได้ พิจารณาบอกให้เป็นราย ๆ ไป

- เสนาเมืองคำได้กล่าวตอนท้ายว่า ขอให้เล่าเรื่องนี้ไปบอกกล่าวให้หมู่คน ในโลกมนุษย์ด้วยว่าการ เวียนว่ายตายเกิดเป็นอย่างไรขอให้บอกกับบุคคลที่สนใจใน เรื่องนี้ เท่านั้นคนที่ไม่มี ความสนใจไม่มีความเชื่อ ก็อย่าไปบอกให้เขา รู้ เพราะเขา จะสร้างกรรมคือ เป็นวจีกรรมพูดดูหมิ่นดูถูกดูแคลนเอาได้ ทำให้เขาต้องได้รับ วิบากกรรมทั้งในภพนี้และภพหน้าโดยไม่รู้ตัว

เมื่อพูดจบผม (ไพศาล) และคณะก็ได้ลาเสนาเมืองคำ ครูบาคันธาและ พญาพิงคราซก็ได้พาผมไปที่ อื่นๆ อีก ซึ่งผมก็ได้รับทราบมา 4-5 เรื่องเมื่อเสร็จภารกิจ ท่านอาวุโสทั้งสองก็พาผมกลับ กลับมาในลักษณะลง มาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ จึงได้สะดุ้งตื่นนอนและดูนาฬิกาเป็นเวลา 05.30 น. ของเช้ามีวันที่ 13 กรกฎาคม 2538 และเมื่อถึงเวลาผมก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้ผู้ที่มีความสนใจได้ทราบตามนี้

มังคะลัง นิमितตัง กล่าวยงนิมิตความฝันก็จบเพียงเท่านี้
